

İrkçiliğin "Bilimsel" Şekli

Revizyonist Tarih Anlatımı

RIFAT N. BALI

Tarih yazımı tartışmalarında her zaman iki tür yazımdan söz edilir: Resmi Tarih ve Gayr-i resmi Tarih. Resmi Tarih'ten anlaşılın Devlet'in yansıtmak istediği tez ve ideoloji doğrultusunda veya bir ülkede egemen olan ideolojinin gözetiminde yönlendirilmiş ve/veya bu ideolojinin telkinlerinin ışığında yazılmış tarihtir. Bu şekliyle "Resmi Tarih" bir yerde tarihin bir ideolojinin amaçlarına uygun olarak tahrif edilmiş şekilde yazıldığı anlamını içerir. Buna karşılık Gayr-i resmi Tarih ise egemen ideolojinin ve görüşün bağımlılığından uzak daha nesnel ve tarafsız hazırlanmış bir tarih anlatımını kasteder ve bu içerdiği anlam ile de "gerçek" tarihin kendi tarih anlatımı olduğunu ifade eder.¹

Türkiye'de bu tartışmalar her zaman var olmuştur. Var olmaktan öteye herhangi bir ideolojiye mensup yazar ve düşünürler de gerçek olsun veya olmasın, kendilerine dayatılan tarih incelemelerinin "resmi" olduklarını iddia etmişlerdir. Bu resmi anlatımın içerdiği doğruluk payı tartışmaya açık olduğu gibi tamamıyla de red edilebilir, edilebildiği gibi de bu tarihî tezleri belli bir Devlet siyaseti

olarak da uluslararası lobilerde yıllar süren tartışma konuları da olabilirler. Bunun en bilinen örnekleri Osmanlı İmparatorluğu'nda 1915 yılındaki Ermeni Tehciri ile ilgili ortaya çıkan Osmanlı Ermeni nüfusu kayıpları olup bu konuda hem Türk Devleti'nin tezini içeren, hem de karşı tezleri içeren onlarca yayın mevcuttur.

Gayr-i resmi Tarih kavramı yurtdışında da mevcut olup örneğin İsrail Devleti'nin kuruluşunda etkin rol oynamış ve "founding fathers" diye tanımlanabilecek "Devlet'i kuran atalar" nesline ait olup yüceltilmiş ve ilah konumuna getirilmiş olan devlet adamlarının bugün "revizyonist" bir bakış açısıyla tekrar ele alınıp değerlendirilmeleri bunun bir örneği olup,² buna benzer bir tarih eleştirisine ülkemizde Cumhuriyet ve Kemalizm kavramlarının irdelenmelerinde sık sık rastlanmaktadır.

Günümüzde gayr-i resmi Tarih'in bir başka vesile ile gündeme gelmesi ise II. Dünya Savaşı sırasında meydana gelen Yahudi Soykırımı'nın "revizyonist tarihçiler" tarafından ele alınması olup bu olgu da bu yazının ana konusunu teşkil etmektedir.

"Revizyonist tarihçiler" diye ad-

landırılan ve daha sonra "İnkârcılar" diye kısaca sıvıflandırılan bir grup kişi, ki bunlar arasında David Irving dışında hiçbir kişi profesyonel tarihçi değildir. (örneğin Arthur Butz bilgisayar profesörü, Robert Faurisson ise edebiyat profesördür) Yahudi Soykırımı'nın ya olmadığını veya bu Soykırım sırasında öldürülen Yahudiler'in sayılarının abartılı olduğunu, hatta ve hatta Gaz Odaları'nın hiçbir zaman mevcut olmadığını, Anne Frank'ın Günlüğü'nün de düzmece bir belge olduğunu iddia etmişlerdir.

Soykırım'ın İnkârı diye kısaca özetlenebilecek olan bu fenomen, bir yerde antisemitizmin kendisini bilimsel kıyafet ve üslup altında gösteren yeni bir türevi olmaktadır. "Soykırım'ın İnkârı" tezini savunanlar Soykırım'ın Almanya'ya zarar verme amacı ile ileri sürülen bir Siyonist-Yahudi uydurması olup, İsrail ve Dünya Yahudiliği'nin siyasi ve maddi amaçlarına hizmet eden bir Resmi Tarih tezi olduğunu iddia ederler.³ Aslında bu tezi ısrarla savunanlar ve bu konuda yayın yapanlar bir yazının tanımladığı gibi "Bellek Katilleri"⁴ olup amaçları Soykırım'ı yaşamamış olan bireylerde ve özellikle günümü-

zün genç kuşaklarında bu olay hakkında önce kuşku yaratmak, daha sonra da onları Soykırım'ın vuku bulunmadığına inandırmaktır. Aslında ortam da buna elverişlidir. 1993 Nisan ayında Washington'daki Holocaust Memorial Müzesi'nin açılışı vesilesiyle Amerikalılar'ın Soykırım'ı bilme düzeylerini ölçmek için yapılan bir kamuoyu araştırmasında "Soykırım'ın vuku bulunmuş olması mümkün müdür? değil midir?" sorusuna öğrencilerden % 20, yetişkinlerden ise % 22 oranında "mümkündür" yanıtının alınması bu ortamın elverişli olmasının bir kanıtıdır.⁵

"Soykırım Revizyonizmi" akımının üç ana amacı şunlardır;

- Siyonistler tarafından beslenmiş ve büyütülmüş olduğu iddia edilen "Soykırım efsanesi" ve bunun Batı kamuoyunun vicdanında yarattığı "suç" unsurunu tartışmaya açarak İsrail Devleti'nin siyasi meşruiyetini zedelemek.

- III. Reich ve liderlerinin itibarlarını iade etmek.

- Geleneksel antisemit temalarının ifadeleri için yeni ifade kanalları yaratmak ve geliştirmek.⁶

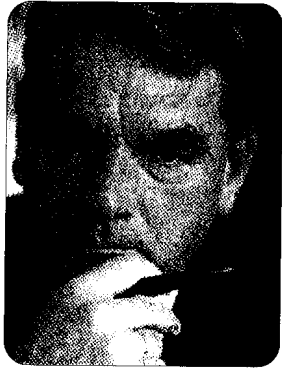
Soykırım İnkarcıları bugün muhtelif ülkelere dağılmış bir şekilde yayın yapan bir bireyler topluluğu haline gelmişlerdir. Bugün revizyonizm en fazla Almanya'da gelişmektedir. Bu ülke bu türde kitapların en yaygın şekilde dağıtıldıkları bir mecca haline gelmiştir. Bunun nedeni de hitap edilen kitlelerin en önde gelenlerinin ya Nazi'lerin bugünkü varisleri, ya Nazi'lerden hayatta kalmış olup günümüzde yaşayanları, ya da 1930'lu yıllarda Nazi'lerin müttetikleri olan aşırı sağın müttetikleridir.

Revizyonizmin gürbüzleşip geliştirdiği ikinci ülke ise Amerika Birleşik Devletleri'dir, zira güçlü maddi kaynaklar bu ülkede mevcuttur. Bu ülkede California kıyısında William A. Carter'ın sahibi olduğu, ve *Journal of*

Historical Review (kısaca JHR) ve Los Angeles Revizyonist Tarih Kongreleri'ni finanse eden, *Liberty Lobby* adlı bir sivil toplum örgütü mevcuttur. Bu örgüte anti komünizm, antisemitizm, zenci düşmanlığı, Demokratlar'dan nefret gibi bir düşünce sentezi mevcuttur.⁷

Institute for Historical Review (Tarih Revizyonu Enstitüsü - kısaca IHR) William A. Carter'ın bir girişimi olup, 1980 yılında kurulmuştur. IHR 1981 yılından bu yana düzenlediği yıllık toplantılar ile "revizyonist tarihçiler" için bir forum olmayı amaçlamıştır. Robert Faurisson (Fransa), Ditlieb Felderer (İsviçre), David Irving (İngiltere), Dr. Arthur Butz (Northwestern Üniversitesi, ABD) gibi revizyonist tarihçiler hep bu toplantılara katılmışlar ve tebliğler sunmuşlardır. IHR'nin Ekim 1992 tarihinde toplanan 11'inci Revizyonist Konferansı daha önceki eğilimlere uygun olarak neo-Naziiler ve antisemitler için bir forum olmayı devam ettirmiştir. Bu konferansta "George Orwell Özgür Konuşma" ödülü Alman neo-Hitler'ci Ewald Althans'a verilmiştir.⁸

Amerikalı "Soykırım Revizyonistleri" arasında Fred A. Leuchter oldukça tartışmalı bir kişiliğe sahiptir. Kendisi *Fred Leuchter Associates* adlı ve gaz odaları üreten bir şirketin başmühendisidir. Leuchter'in "revizyonistler"le ilişkisi 1988 yılında Ernst Zundel adlı neo-Nazi olan Alman asıllı bir Kanadalı'nın Kanada yasalarına göre ırkçılık ve nefret propagandası yapması suçuyla yargılanması sırasında mahkemede tanıklık yapma-

David Irving

sı ile oldu. Sanki Zundel Leuchter'i Auschwitz, Birkenau ve Majdanek toplama kamplarında kitlesel ölüme yönelik gaz odalarının bulunmadığını kanıtlamak için tanıklık yaptırdı. Ancak bu tanıklığa rağmen Zundel yargılanması sonucunda mahkûm oldu. Leuchter'in savunması *Leuchter Report: The end of a Myth* adlı kitabında yayımlandı. Ancak Leuchter'in raporu başından beri yanlış ve umutsuzca yanlıştı. Ayrıca kendisinin hiçbir zaman bir mühendislik öğrenimi görmediği de sonradan ortaya çıktı.⁹

Başka bir revizyonist ve uzun zamandan beri bir neo-Nazi olan Mark Weber IHR'de editör olarak yerini buldu. Ernst Zundel'in Kanada'da yargılanması sırasında Weber kendisinin Soykırım Revizyonizmi'ne ilgisinin 1944 yılında Auschwitz toplama kampının gökyüzünden çekilmiş fotoğraflarını gördükten sonra başladığını belirtti. Bu fotoğrafları gördükten sonra Elie Wiesel ve benzeri aydınları Amerika hükümetini

Soykırım'ı bilmelerine rağmen durdurmak için bir şey yapmadıkları iddialarının olayları tahrif ettiğini, olayların tahrif edilmiş olmaları kendisini Soykırım'ın da abartılmış olabileceği düşüncesine sevkettiğini belirtti. 1979 yılında Weber rnkçı, antisemit ve neo-Hitlerci radikal bir grup olan *National Alliance* ile uzun sürecek bir ittifak ve işbirliğine girdi. IHR'nin yayın organı olan JHR'nin Mayıs 1992'den bu yana da yayın editörü oldu.¹⁰

Mark Weber ile birlikte adı geçen başka bir revizyonist Bradley Smith'dir. Bradley Smith ve Mark Weber 1987 yılında Los Angeles'te

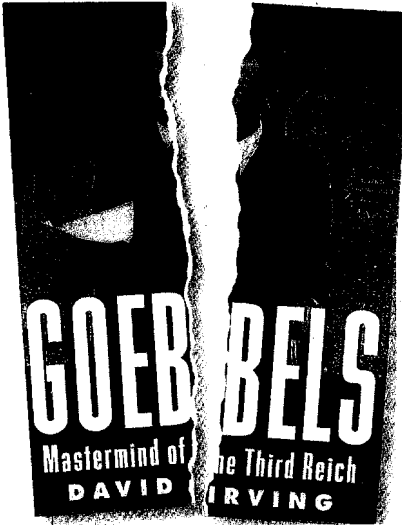
yerleşik *Committee for Open Debate on the Holocaust* (kısaca C.O.D.-O.H.)'un yöneticisi oldu. Bradley Smith CODOH'da daha çok üniversite kampüslerine yönelik çalışmalar yaptı, üniversitelerde yayınlanan dergi ve gazetelerde paralı olan ilanlar verdi, Soykırım'da yaşamlarını kaybeden altı milyon Yahudi sayısının çok abartılı olduğunu ve ana ölüm nedeninin de tifüs olduğunu iddia etti. Smith'in ilanı onbeşin üstünde üniversite kampüsünün yayınlarında yayınlandı ve Amerika'da ifade özgürlüğünün sınırları konusunda büyük tartışmalara yol açtı.¹¹

Dr. Arthur R. Butz, Northwestern

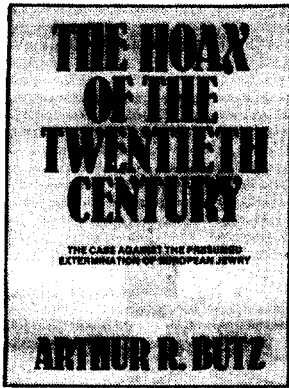
Üniversitesi'nde bilgisayar bilimi ve elektrik mühendisliği profesörü olup, 1976 yılında yayımlanmış olan *The Hoax of the Twentieth Century* kitabı en yaygın "Soykırım karşıtı" kitaptır. Kendisi kitabını tanıtmak için Avrupa ve Amerika'da yaygın bir şekilde seyahat etmiş olup, 1977 yılında Almanya'ya yaptığı ziyareti aşırı sağa mensup *Deutsche Volkunion* tarafından mali açıdan desteklenmiş, kitabı da neo-Nazi *National Zeitung* gazetesinde tefrika edilmiştir.¹²

Amerika'da bu tür tarih yazımı ve revizyonizm dal budak salarken Avrupa da bu akımdan etkilendi. Revizyonist tarihçiler önce Fransa'da görüldüler ve bunların ünlü adı Robert Faurisson oldu. Faurisson Lyon Üniversitesi'nin Çağdaş Edebiyat Bölümü'nde öğretim üyeliği yaptı ve IHR'nin kuruluş yılı olan 1979'dan beri de bu enstitünün Yayın Danışma Komitesi'nde görev aldı. Kendisi "*The Rumor of Auschwitz, Treatise in defense of those who accuse me of falsifying history*" ve "*Is the diary of Anne Frank genuine?*" adlı muhtelif revizyonist incelemeler yayımladı. *The Rumor of Auschwitz* yayımlandıktan sonra şiddetli tartışmalar başladığı bir ortamda Massachusetts Institute of Technology'nin ünlü Dilbilim Profesörü Noam Chomsky, Robert Faurisson'un ifade özgürlüğünü savunan bir makale yayımladı ve bu makale de *Treatise in defense of those who accuse me of falsifying history* kitabının Fransa'da yayımlanmış nüshasının girişi olarak bu kitapta yer aldı. Faurisson'un girişimlerine bir tepki olarak Fransa'nın önde gelen 34 tarihçisi *Le Monde* gazetesinin 21 Şubat 1979 tarihli nüshasında Faurisson'u kınavan bir metin yayımladılar.¹³

Robert Faurisson 1983 yılında "ırkçı iftiralar"da bulunma suçuyla yargılanıp daha sonra ertelenen üç aylık bir hapis cezasına çarptırıldı. Daha sonra 13 Temmuz 1990 tari-

David Irving'in St. Martin Press tarafından yayımlanmak üzere iken yayım programından çıkarılan kitabının hazırlanmış kapağı

Arthur R. Butz'ın "soykırım karşıtı" kitabının kapağı

hinde Fransız hükümeti Gaysot Yasası'nı yürürlüğe koydu. Bu yasa ile Nürnberg Duruşmaları'nın sonuçlarını tartışmak ve mahkemeye suç unsuru oldu. Bu yasa ışığında Faurisson Eylül 1990 tarihinde *Le Choc du Mois* adlı aşırı sağa mensup bir dergide yayımlanmış bir söyleşisinde gaz odalarını "bir efsane" olarak tanımlaması nedeniyle mahkemeye verildi. Uzun bir mahkemenin sonra 19 Nisan 1991'de 250.000.- Frank tutarında bir tazminat ödemeye mahkum oldu.¹⁴

Başka bir revizyonist olan Henri Roques ise Fransa'da büyük bir tartışmanın odak noktası oldu, zira hazırlanmış olduğu ve Soykırım'ı inkâr eden doktora tezi 1985 yılında Nantes Üniversitesi tarafından kabul edildi. 78 yaşında bir tarım mühendisi olan Roques, Kurt Gerstein adındaki bir Nazi subayının 1946 yılında Nürnberg Mahkeme Heyeti'ne verdiği ve

Mahkeme tarafından red edilen ifadesi ile Gerstein'in daha sonra 1947 yılındaki doktorlar duruşmasındaki ifadesi ile 1961 yılında Eichmann'ın Kudüs'teki duruşmasında verdiği ifadeleri karşılaştırıp bu ifadelerde bazı iç tezadların mevcut olduğunu ve dolayısıyla kanıt olacak kullanılmayacaklarını, bu nedenle Gerstein'in ifadesinin 1946 yılında Nürnberg'de red edildiğini iddia etti ve bu muhtelif ifadeleri konu eden *Confessions of Kurt Gerstein, a comparative study of different versions - a critique*

adlı ve Gaz Odaları'nın varlığını tartışmaya açan bir doktora tezi yazdı, bunu önce Paris Üniversitesi'ne sundu, tez orada red edildi, daha sonra Nantes Üniversitesi'ne sundu ve tezi Edebiyat Fakültesi'nde kabul edildi. 1986 yılında bu tezin üniversitede kabul edilmiş olması haberi gün ışığına çıktığında Fransa'da büyük yankılar uyandırdı ve hükümetin bu konuda yaptığı bir araştırmaya tezinin kabulünde büyük usulsüzlükler olduğunu ortaya koydu.¹⁵ Aynı yıl Fransa Milli Eğitim Bakanı Alain Devaquet bu usulsüzlükleri konu ederek bu tezin geçersiz olduğunu ilan etti. Nantes Üniversitesi'ne mensup iki yüzün üstünde öğretim üyesi de imzalı bir bildiri ile Roques'ın tez olayını kınadılar. Daha sonra Roques'ın tez danışmanı olan Jean Claude Rivière'in *Europe Action* adlı aşırı sağ bir örgüt mensubu olduğu ve Roques'ın tezinin kabul eden diğer öğretim üyelerinin

de aşırı sağ düşünceye mensup kişiler olduğu ortaya çıktı.

1986 yılından sonra Roques IHR ile sıkı ilişkiler kurdu. 1987 yılındaki IHR'nin Sekizinci Yıllık Konferansı'nda konuk konuşmacı ve 1990 tarihinden sonra da Yayın Danışma Kurulu üyesi oldu.¹⁶

Fransa'da Faurisson'a çok destek vermiş bulunan bir yayınevi de *La Vieille Taupe*'dir. Bu yayınevi aşırı sol görüşlü Thion Serge ve Pierre Guillaume adlı iki kişi tarafından kurulmuş olup, anarşist ve marksist eserleri yayımlamakla ünlüdür.¹⁷ Ayrıca Guillaume neo-Nazi malzemeleri Fransa'da yayımlayanlar ve dağıtıcıları arasında en önde gelen kişidir.¹⁸

İngiltere'de ise Soykırım'ı inkâr çabaları 1974 yılında Richard Harwood tarafından *Did six million really die? The truth at last* adlı 28 sahifelik bir kitapçık ile başladı. Bu kitapçık tüm Parlamento üyelerine, gazetecilere ve bilim adamlarına yollandı ve kırk ülkede yaklaşık bir milyon nüshaya sattı. Richard Harwood II. Dünya Savaşı'nın siyasi ve diplomatik yönleriyle ilgilenen ve Londra Üniversitesi'nde çalışan bir yazar olarak tanıtıldı. Daha sonra İngiliz gazeteleri bunun yalan olduğunu ve Richard Harwood'un Richard Verral'ın müsteşar adı olduğunu buldular. Richard Verral'ın İngiliz aşırı sağ neo-faşist örgütü olan *National Front*'ün yayın organı olan *Spearhead*'in editörü olduğu ortaya çıktı. Harwood'un kitabı 1969'da *Liberty Lobby*'nin bir yan kuruluşu olan *Noonide Press* tarafından yayımlanan *The myth of the six million* adlı kitaba dayanıyordu.¹⁹

Genel kamuoyunda en çok tanınan revizyonist yazar herhalde İngiliz David Irving'dir. Irving 1959'da Londra Üniversitesi'ni Karnaval Komitesi'nin gazetesi olan *Carnival Times*'de Güney Afrika'daki ayrımcılığı destekleyen ırkçı karikatürleri, Nazi Almanyası'nı metheden bir yazı ve

İngiliz basınının sahiplerinin Yahudiler olduğunu belirten yazılar yayımlandı. II. Dünya Savaşı ile ilgili birçok kitap yayımlanmış olan Irving'in en ünlü ve tartışmalı kitabı 1977'de yayımladığı "Hitler's War" oldu. Bu kitapta Irving, Hitler'in aslında zayıf bir önder olduğu, "Nihai çözüm" diye adlandırılan Soykırım siyasetinden haberdar olmadığı ve Soykırım'ı emretmediği sonucuna varır ve sürekli Hitler'in insancıl yanını göstermeye uğraşır. Bu kitapla ilgili çıkan tanıtım ve eleştiri yazılarında Irving saygın üniversite profesörlerince ağır eleştirilere uğradı.²⁰ David Irving yakın tarihte de Nazi Komutanı Goebbels'in yayımlanmış 75.000 sayfalık günlüklerini temel alıp Adolf Hitler'i, III. Reich'i ve Soykırım'ı aklamaya yönelik çalışması olan *Goebbels Mastermind of the Third Reich* adlı kitabı Amerikan yayın dünyasının saygın adlarından olan St. Martin's Press tarafından kabul edilmiş ve yayımlanmasına ramak kalmışken kitabın ardında gizli olan asıl amaç anlaşıldıktan sonra kitap yayın programından kaldırılmıştır.²¹

Bu olayın Türkiye'ye yansıtılma şekli ise tamamı ile yanlış ve olguların çarpıtılması ile olmuştur. Bir köşe yazarının deyimile David Irving'in bu kitabına karşı yapılan hareket "Siyonistler" tarafından sık sık başvurulan ve terörün bir şekli olan sindirme yöntemi ile "uluslararası önemli bir şahsiyet"e karşı yapılmış bir harekettir.²²

21 Mart tarihinin Birleşmiş Milletler Teşkilatı tarafından ırkçılık haftası olarak kabul edilmesi ve Avrupa Birliği Ülkeleri İçişleri Bakanları Toplantısı'nda Yahudi Soykırım'ı dahil olmak üzere birçok ırkçı davranışın İngiltere dışında tüm Avrupa Birliği ülkelerinde suç unsuru olarak kabul edilmesi²³ bu tür bireylere ve yayınlara karşı yapılacak cezai girişimlere yasal destek getireceğini ve

en azından caydırıcılık unsuru taşıyacağı umulmaktadır. Bu tür yasal desteğe örnek olarak Fransa'da 1990 yılında kabul edilen ve İkinci Dünya Savaşı sırasındaki Yahudi katliamını esas alarak "Soykırım" kavramına bir tanım getiren Gayssot Yasası'nın 211/11 sayılı maddesi, Yahudi Soykırım'ının yadsınmasını ve polemik konusu yapılmasını "İnsanlığa karşı işlenmiş suç" olarak tanımladığından, bu yasayı çiğneyenlerin "ırkçılık"la yargulanabildikleri gösterilebilir.²⁴

Avrupa Birliği ile her alanda uyumlu davranmaya çalışan Türkiye'nin ise ırkçılık ve ayrımcılık alanında da Avrupa Birliği ülkelerindeki yasal düzenlemeler ile de uyum sağlaması zorunludur. Zira revizyonist bir kıyafet altında ve Gayrı resmi Tarih incelemeleri kişivesi altında yayımlanan kitapların varlığı Türkiye'de mevcuttur ve son aylarda çoğalmaktadır.

Bir yandan Macar Nazi çevrelerinin önde gelen isimlerinden olup 1950'li yıllarda aylık antisemit *Hidfo* dergisini Londra'da yayımlayan Louis Marschalko'nun²⁵ *The World Conqueror's* kitabı Türkçe'ye çevrilmeye ve yayımlanmış,²⁶ aynı kitaba dayanılarak makaleler derlenip yayımlanmış²⁷ diğer yandan işbu makalede adı geçen tüm revizyonist yazarların kitapları temel alınıp, derlenip hazırlanmış *Soykırım Yalanı* adlı bir kitap yayımlanmış,²⁸ aynı kitap bir "araştırma kitabı" diye tanıtılıp

9. Uluslararası Revizyonist Konferansının kapağı

olumlanmıştır,²⁹ daha sonra bir gazetedeki yazı dizisi olmuş³⁰ ve nihayet "soykırım üzerine bu kadar ayrıntılı bir inceleme"nin "ilk kez yapıldığı" belirtilerek bir kitap tanıtım yazısına bir daha konu olmuştur.³¹ Daha sonra bir İslâm Konferansı nedeniyle Türkiye'ye gelmiş bulunan Roger Garaudy'nin yukarıda adı geçen *La Vielle Taupe* yayınevinde yayımlanmış bulunan ve Fransa'da Gayssot yasasına göre mahkemeye verilmiş olan *Les Mythes Fondateurs de la Politique Israélienne* (İsrail siyasetinin temel mitosları) başlıklı revizyonist içerikli bir kitabı³² yine bir gazetedeki yazı dizisi olmuş³³ ve söz konusu Fransız yayinevi bu yazı dizisinde reklam edilmiştir. Ayrıca Roger Garaudy'nin *Anne Frank'ın Günleri*'nin düzmece olduğu iddiası da

başka bir dergide tekrarlanmıştır.³⁴

II. Dünya Savaşı'nın bitiminin 50'nci yılı münasebetiyle yapılan anma günlerinde İstanbul'da Büyükdere Belediyesi'ne ait Tank Zafer Tuşuna Kültür Merkezi'nde "Faşizm Karşıtı Filmler Haftası" süresinde Yahudi Soykırımı'nı konu eden filmler gösterilmesi nedeniyle basında bu hafta "Yahudi Propaganda Haftası" diye adlandırılmış ve bu filmler "Yahudi katliamlarını (!) anlatan filmler biter 'senaryo', birer 'yalan'" olarak nitelendirilmişlerdir.³⁵

İnsanlık tarihinde ilk kez meydana gelen ve bu derece korkunç ve ürkütücü boyutlara ulaşan bir Soykırım'ın aradan geçen 50 yıl sonra belleklerden yavaş yavaş silinmesine yönelik bir uzun vadeli çalışma olan revizyonizm her ne kadar Batı ülkelerinde ve Amerika'da sadece Yahudileri ilgilendirmeyip, tüm ülke toplumunu ilgilendiriyorsa da, aynı şey Türkiye için kolaylıkla söylenemez. "Azınlık"

konumunda olan genelde tüm gayrimüslim yurttaşlar ve özelde Yahudiler Türkiye toplumunun ilgisini marjinal bir oranda çekmekte ve bu tür bir itfak davranış ve tavırlar bir yerde sanki sadece "ötekî" konumunda olan Yahudi'yi ilgilendirdiği, sadece Yahudi'lerce savunulması, karşı konulması gereken bir konu haline dönüşmekte ve "azınlık" toplumunu çevreleyen geniş Türk toplumundan bu konuda fazla bir tepki görülmektedir. Bunun tek istisnası ya bu tür sözlü saldırıların fiili saldırılara dönüştüğü hallerde yazılan³⁶ veya egemen Türk medyasının ölçülerine göre "marjinal" sayılan dergi ve gazetelerde çıkan yazılar olmaktadır.³⁷ Bu da bir yerde bir yandan Türkiye'nin içinde bulunduğu duyarsız, pop kültürün ve yanlış, tahrif edilmiş haberlerin egemen olduğu bir medya ortamının sonucudur.

Bu yazıyı burada noktalarken bir noktaya dikkati çekme zorunluluğu

vardır. Bugün Türkiye'de yayımlanan "Soykırım Yalanı" türünde yayımlardan son derece rahatsız olması gereken Türk Yahudi toplumunu kamuoyunda temsil eder konumunda olan bireylerinin, Osmanlı İmparatorluğu'nda 1915 Tehciri sonunda meydana gelen çok ciddi sayıdaki Ermeni nüfus kayıpları konusunda fikir yürütmek için tarihçi ve/veya nüfus bilimci olunması gerektiği halde, kamuoyu önünde tarihçiliğe soyunup söz konusu nüfus kaybı sayısının abartılı olduğunu, bu abartmadaki amacın Ermeni'lere bir millî kimlik bilinci aşılama olduğunu belirtip "taraf" olmayı seçerek beyan vermeleri de³⁸ aynı derecede rahatsız edici ve gereksiz davranışlardır.

Bırakalım da, tarih yazımını tarihçiler yani bilim adamları yapınlar. Ne "revizyonist tarihçi" kıyafetli antisemitler, ne de "tarihçi"liğe soyunmuş uluslararası çapta işadamları yapınlar.

NOTLAR

- 1 Verdikleri kaynak destekleri ile bu yazının oluşmasına yardımcı olan Dr. Dina Porat ve Gerald Baumgarten'e teşekkür ederim.
- 2 Calvin Ben-David, 'Heroes Under Attack', **The Jerusalem Report**, 29 Aralık 1994, sh. 12-19. ve Ethan Bronner, 'Siyonizmin tarihi yeniden yazılıyor', **Toplumsal Tarih**, sayı 16, sh. 7-12.
- 3 Yisrael Gutman, **Denying the Holocaust**, Shazer Library, Kudüs, 1985, sh. 9.
- 4 Pierre Vidal-Naquet, Limor Yağli, **Holocaust Denial in France, Analysis of a Unique Phenomenon**, Tel Aviv Üniversitesi, (T.y.) sh. 1.
- 5 Deborah Lipstadt, **Denying the Holocaust**, Plume Book, N.Y.C., 1994, sh. XI.
- 6 'Holocaust Revisionism, A Denial of History', **Facts**, Haziran 1980, No. 26, sh. 12.
- 7 Pierre Vidal-Naquet, a.g.e., sh. 5.
- 8 Marc Caplan, **Hitler's Apologists: The Anti-Semitic Propaganda of Holocaust "Revisionism"**, Anti Defamation League Publication, N.Y.C., 1993, sh. 5-7.
- 9 Marc Caplan, a.g.e., sh. 8-9.
- 10 Marc Caplan, a.g.e., sh. 10-11.
- 11 Marc Caplan, a.g.e., sh. 12-15.
- 12 Marc Caplan, a.g.e., sh. 68.

- 13 Deborah Lipstadt, a.g.e., sh. 17'deki dipnotu.
- 14 Marc Caplan, a.g.e., sh. 41-42.
- 15 **Radical Round up**, Patterns of Prejudice, Nisan 1986.
- 16 Marc Caplan, a.g.e., sh. 43-45.
- 17 Pierre Vidal Naquet, a.g.e., sh. 52.
- 18 Deborah Lipstadt, a.g.e., sh. 10.
- 19 Deborah Lipstadt, a.g.e., sh. 104.
- 20 Marc Caplan, a.g.e., sh. 19-25.
- 21 Paul Gray, 'Revisiting a revisionist', **Time**, 15 Nisan 1996, sh. 56.
- 22 Mustafa Özcan, 'Irwing ve Brando', **Yeni Şafak**, 15 Nisan 1996.
- 23 **Yeni Şafak**, 22 Mart 1996.
- 24 Mine G. Saurinier, 'İsrail'i eleştiren kitaba sansür', **Milliyet**, 28 Nisan 1996.
- 25 Bu bilgileri veren Dr. Thomas Stark'a teşekkür ederim.
- 26 **Cihazi Yurtmaya Hazırlanan Sinsi Canavar: Yahudi**, Sebül Yayınevi, 1971 ve 1993.
- 27 **Altı milyon Yahudi'nin öldürüldüğü Yehudice bir Yalan**, Allah'ın Lanetleri, 7. baskı, **Zafer Dergisi** ayrı basımı, sh. 18-22 ve Gufran Koyuncu, 'Soykırımın İyüzü', **Zafer Dergisi**, sayı 222, Haziran 1995, sh. 15, ve Hasan Ka-

- 12, 'Yahudi Katliamı', **Beledienin Vakit**, 12 Mayıs 1995.
- 28 Harun Yahya, **Soykırım Yalanı**, Alem Yayıncılık, 1995.
- 29 **Millî Gazete**, 11 Ocak 1996.
- 30 **Yeni Aya**, 23 Şubat - 1 Mart 1996.
- 31 Gülay Pınarbaşı, 'Bu kitabı mutlaka okuyun', **Millî Gazete**, 10 Mayıs 1996.
- 32 Mine G. Saurinier, 'İsrail'i eleştiren kitaba sansür', **Milliyet**, 28 Nisan 1996.
- 33 Roger Geraudy, 'Uluslararası Siyon Terörü Yalan Devleti', **AKİT**, 17-22 Mart 1996.
- 34 **Furkan**, sayı 9, Nisan 1996, sh. 10.
- 35 Erdal Şimşek, 'Yahudi Propaganda Haftası', **Beledienin Vakit**, 14 Mayıs 1995.
- 36 Örneğin Murat Belge, 'Yahudi Düşmanlığı', **Pazar Postası**, 10 Haziran 1995 ve Duygu Bazoğlu Sezer, 'Prof. Yuda Yürüm ve diğer azınlıklar "biz" dendirir', **Yeni Yüzyıl**, 24 Haziran 1995.
- 37 Bedri Baykam, 'Yahudi Soykırımı olmadı diyorlar', **Siyah Beyaz**, 19 Mart 1995 ve Rifat N. Bali, 'Cohn-Bendit, İslamcı Medya ve Yahudi düşmanlığı', **Express**, 5 Şubat 1996.
- 38 Bkz. 'Yahudilik, Siyonizm, Soykırım' konulu açık oturum, 26 Mayıs 1995, **Kanal 7**, Ocak Programı.